

Bemærkninger til foranstaaende Lovforflag.

I de senere Aar har en Fiskemaade fundet Indpas i vore Farvande, som har foranlediget talrige Besværinger fra Fiskere rundt om i Landet, ikke blot fordi den griber i høj Grad forstyrrende ind i de hidtil anvendte Fiskemaader, men navnlig fordi den befrygtes, saafremt forebyggende Foranstaltninger ikke træffes, inden søie Tid paa mange Steder at ville have Fiskeriets Udølgelse til Følge. Den paalagde Fiskemaade er bragt ind hertil fra Udlandet og er først anvendt af tydske Fiskere ud for Fans og senere af engelske Fiskere ved Nylands Vestkyst. Den er nu i den sidste Tid ogsaa trængt ind i Kattegattet saavel som i vore andre Farvande, navnlig i Lille Belt, Sundene Syd for Fyen og flere af vore Fjorde, hvorhos den nu benyttes ikke alene af Udlændinge, ligeoverfor hvilke der efter den gjældende Lovgivning ikke fra Autoriteternes Side vil kunne træffes nogen Forholdsregel herimod. De Redskaber, som ved den omtalte Fiskemaade benyttes, ere Vaad, som ved en Jernstang eller anden tung Vægt bringes til at følge tæt med Bunden, og Fiskeriet udøves ved, at Vaaddene slæbes langs Bunden, fastgjorte til Fartøier, som drive for Bunden eller Strømmen eller anvende Seilskraft til Slæbningen. De Klager over dette Fiskeri, der som bemærket have lydt fra mange Steder i Landet, gaa navnlig ud paa, at Vaaddet paa sin Vej opriver alle Havbundens Planter, der tjene til Begeplads for Fiskene, til Beskyttelse for Ungelen, som i samme finder et Skjul mod de større Fisks Efterstræbelser, samt til Opholdssted for de lavere Dyrearter, hvoraf Fiskene ernære sig, at det knuser de Skal- og Krebsdyr, som tjene Fiskene til Føde, at det ved at oprykke Grøden i Havbunden tillige bortfører den paa samme værende Kog, som herved odelægges, og at det, da det i Reglen er smaa-masset, i Mængde optager Fiskeynglen. I Forbindelse hermed fremhæves det, at Vaaddet paa sin Vandring bortriver andre Fiskeredskaber, baade Bundgarn, Kuser, Kroge og

Sættegarn, uden at det i de allerfleste Tilfælde af Mangel paa Devis vil være de Skadelidte muligt at skaffe sig nogen Erstatning. Ministeriets Konsulent i Fiskerisager har derhos ved at bekræfte Rigtigheden af de fremsatte Besværinger udtalt, at den ommeldte Fiskemaade, ved hvilken der i forholdsvis kort Tid kan overskrabes milelange Strøg af Havbunden, selv paa udstrakte Farvande vil, naar Vaaddet som sædvanligt er smaa-masset, kunne virke kjendeligt udtømmende paa Fiskemængden, og at den paa mere indskrænkede Fiskevande som vore Fjorde og Sunde ubetinget maa anses for høist fordærlig for Fiskeriet.

Efter de Vidnesbyrd, der saaledes foreligge om det nævnte Fiskeris store Skadelighed, maa det formentlig erkjendes, at der er al Søie til forbyde dets Udøvelse i vore Farvande. Da Sagen derhos ikke taaler nogen Opsættelse, naar ikke Fiskeriet i de mindre Bunde skal udsættes for Udølgelse, i hvilken Henseende bemærkes, at Fiskeriet paa flere Steder, hvor disse Driivaad selv i kortere Tid have været i Brug, siges allerede at være i ikke ringe Grad aftaget, og da ialtsald et Forbud mod den paalagde Fiskemaade, der dog endnu ikke benyttes af mange af vore Fiskere, vil være mindre søleligt, jo hurtigere det træffes, har man maattet finde det rigtigere allerede nu at forelægge et dertil sigtende Lovforflag fremfor at stille Sagen i Vero for Tiden, for da senere at søge den ordnet i Forbindelse med de øvrige Foranstaltninger, som det til Beskyttelse af vore Fiskerier formentlig vil blive nødvendigt at søge træffe ad Lovgivningens Vej.

Med Hensyn til Lovforflagets Enkeltheder skal man kun bemærke, at der vel ikke for de Redskaber, mod hvis Benyttelse Forbudet er rettet, findes noget fast Navn i Sproget, men at man dog efter den Maade, hvorpaa de bruges, har troet det tilstrækkeligt betegnende, naar man i Forflaget har benævnt dem Driivaad; til Tydeliggjørelse har man da i § 1 vedføiet det engelske Navn, under hvilket disse Redskaber ere almindeligt bekendte.